

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Ἡ ἐβδομάς ἡ λαμπρὰ καὶ ἠλιοφεγγής, μετὴν χλιαρὰν ἀτμοσφαῖραν καὶ τὸν σκφεῖρινον οὐρανόν, πόσον ἐντούτοις ὑπῆρξε πένθιμος! Τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου ἐθέρισε μετὴν σπουδὴν ἐκαίην τὴν ἀμειλίχτων, τὴν ὁποῖαν τοσάκις περιέγραψαν οἱ ποιηταὶ εἰς στίχους ἀποπνέοντας ὀσμὴν λιβανωτοῦ. Τοιούτων στίχων εἶχον ἀνάγκην σήμερον διὰ νὰ παραστήσω ὄλον ἐκαίνο τὸ πένθος, τὸ ὁποῖον ἔλουε διὰ τῶν χρυσοῦν ἀκτίνων τοῦ ὁ χειμερινὸς ἥλιος. . . Ἄ, πόσον κακὴ ἐφάνη τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡ ἰμφλουέντζα. Ἐπιλημύρισε τοὺς τοίχους μετὴν νεκρώσιμα καὶ τὰς ὁδοὺς μετὴν κηδείας. Ἡ πρωχρεία ἡ ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ θανάτου ἀπὸ παντοῦ ἐπρόβαλλον τὴν πάντοτε ἀπαισίαν μορφήν των. Εἰς μίαν ἡμέραν μόνον ἀπὸ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος διήλθον δώδεκα κηδεῖαι. Τὸ θέαμα ἦτο εὐγλωττότερον ἀπὸ ὅλα τὰ δελτία τῆς θνησιμότητος, τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσαν αἱ ἐφημερίδες. Καὶ τὴν Κυριακὴν, ὕστερα ἀπὸ τόσας ἡμέρας αἰθρίας, ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ νεφῶν καὶ ἡ βροχὴ ἤρχισε νὰ πίπτῃ μονότονος μετὴν μικρὰς μικρὰς σταγόνας. Ἐνόμιζες ὅτι ἦσαν δάκρυα, δάκρυα τὰ ὁποῖα ἔχυνεν ὁ οὐρανὸς δι' ὄλον το πένθος, τὸ ὁποῖον ἐσκόρπισεν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς, τὰς ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας τὴν περιέβαλλε διὰ τῆς εὐνοίας ὄλων τοῦ τῶν χρωμάτων. . .

+

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἀπέδωσε ὁ νομάρχης Ἄττικῆς Γεράσιμος Δρακόπουλος. Ἡ πρόωρος ἀπόλεια ἀνδρός, πόσον ἐπαξίως καταλαβόντος ὑψηλὰς ἐν τῇ πολιτείᾳ θέσεις, καὶ διὰ τὴν ἰκανότητά του καὶ διὰ τὴν ἀμερόληπτον τοῦ καθήκοντος ἐκτέλεσιν καὶ διὰ τὸν ἀξιάχαστον αὐτοῦ χαρακτήρα, ἐδύθειεν εἰς πένθος τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν καὶ ἰδίᾳ τοὺς συμπολίτας τοῦ κεφαλληνίως, παρὰ τῶν ὁποίων πόσον ὁ Δρακόπουλος ἠγαπᾶτο. Ἡ κηδεῖα του ἐτελέσθη τὴν ἐπομένην δημοτελής. Ἐπὶ τοῦ φερέτρου κατετέθησαν πολλοὶ στέφανα, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνετο ὁ τοῦ Βασιλέως, δι' ἰδιαιτέρας φιλίας τιμῶντος τὸν μεταστάντα. Εἰς τῶν ὑπασπιστῶν Του ἠκολούθησε τὴν κηδεῖαν μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἀπασθεῖς τὸν νεκρὸν συγκεκινήμενος, ἀπεχώρησεν. Ὁ καθηγγητὴς κ. Μεσολωρὰς ἐξεφώνησε τότε τὸν ἐπικηδεῖον, ἐν ᾧ ἐξῆρε τὰς σπανίας πράγματι τοῦ μεταστάντος ἀρετὰς καὶ ἐξιστόρησε τὸν ἀνεπίληπτον βίον του.

Δεκαπενταετὴς ὁ Δρακόπουλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ὑπηρετῶν ὡς γραφεὺς παρὰ τῇ ἐκτελεστικῇ Ἀστυνομίᾳ τῆς πατρίδος του, ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν προστασίαν. Εἰκόσως ἐγένετο γραμματεὺς, ὀλίγον δὲ βραδύτερον διορίσθη ἀστυνόμος Λευκάδος. Τῷ 1866 διορίσθη Νομάρχης Κυκλάδων, εἰς

τὴν θέσιν δὲ ταύτην παρέμεινε μέχρι τοῦ 1875, ὅτε ἀπολυθεὶς, ἀπῆλθεν εἰς Ἰταλίαν. Τῷ 1883 ἐπιστρέψας ἐξελέγη Δημάρχος Κρανίων τῆς Κεφαλληνίας καὶ τέλος τῷ 1892 διορίσθη Νομάρχης Ἀττικῆς. Ὁ Δρακόπουλος ἔφερε τὸ παράσημον τῶν Ταξιαρχῶν, ὡς μόνον ἀμειλίχτην τῆς μακρᾶς καὶ εὐσυνειδήτου αὐτοῦ ὑπηρεσίας.

+

Εἶνε ἐξαιρετικὴ ἡ ὄψις τῆς αἰθούσης τοῦ Πανασσαροῦ ὅταν γίνεται ἀνάγνωσμα μετὴν προβολὴν φωτεινῶν εἰκόνων. Τὸ προεδρεῖον εἶνε κατελιγμένον ὑπὸ τῆς συσκευῆς, ὅπισθεν δὲ τοῦ βήματος ὑψοῦται τὸ μέγα διάφραγμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου προβάλλονται αἱ εἰκόνες. Εἰς τὸ ἐξαιρετικὸν αὐτό, κατὰ τὸ τελευταῖον ἀνάγνωσμα τοῦ κ. Σοφοῦλη, προσέθετε καὶ ἡ γυψινὴ προτομὴ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους, ἐστημένη ἐπὶ τραπέζιου παρὰ τὸ βῆμα. Περὶ τοῦ ἐξαισίου τούτου καλλιτεχνήματος ὠμίλησε τὴν ἐσπέραν ἐκαίην ὁ ἡμέτερος συνεργάτης καὶ ἀρχαιολόγος. Τὸ πολυπληθὲς ἀκρατήριον ἤκουσε μετ' ἐνδιαφέροντος ἀδιαπτότου τὴν ὡς καλλιτεχνίον ἐκτίμησιν τοῦ μεγάλου Πραξιτέλους καὶ τὴν αἰσθητικὴν ἀνάλυσιν τοῦ Ἑρμοῦ του. Τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ κ. Σοφοῦλη εἶχε χαρακτήρα διαλέξεως ἢ μᾶλλον παραδόσεως. Ὁ ρήτωρ ἀνήλθε τὸ βῆμα ἄνευ χειρογράφων, ἀνέπτυξε δὲ τὸ θέμα του ἐκ τοῦ προχείρου, τῇ βοήθειᾳ ὀλίγων σημειώσεων, τὰς ὁποίας ἐκράτει. Κατὰ στιγμὰς τὸ ἠλεκτρικὸν τῆς αἰθούσης ἐσβύνετο, ἐπὶ τοῦ διαφράγματος δ' ἐπρόβαλλεν ἡ γυμνὴ τοῦ ἀγάλματος καλλονή, τῆς ὁποίας τὸν λόγον ἐδίδεν εὐκρινέστατα καὶ ἀναλυτικώτατα ὁ λόγος τοῦ κ. Σοφοῦλη. Οὐδὲ οἱ ἀκραταὶ ἀπῆλθον γνωρίζοντες ὅχι μόνον ὅτι εἶνε, ἀλλὰ καὶ δικαίᾳ εἶνε ὠραῖος ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους.

+

Πρᾶγμα πολὺ σπάνιον, μετὴν ἀλήθειαν! Ἐγένετο ἐσχάτως καὶ μία μονομαχία διὰ πιστολίου μετὴν ἀποτέλεσμα. Ὁ κ. Πόνος, νέος ἐκ Πειραιῶς, ἐπληγώθη ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου του κ. Βατίστα, φοιτητοῦ, σοβαρῶς κατὰ τὴν ὀσφυακτὴν χώραν. Ἐφημερίδες τινές, βλέπουσαι ὅτι τὸ ἔθιμον ἔπαυσε πλέον νὰ εἶνε ἀκίνδυνον, ἤρχισαν νὰ συνιστῶσιν αὐστηρὰ κατ' αὐτοῦ μέτρα. Ὁ φονεύων ἐν μονομαχίᾳ, λέγουσιν, πρέπει νὰ τιμωρῆται ὡς φονεὺς ἐκ προμελέτης, νὰ συμπεριλαμβάνωνται δὲ εἰς τὴν τιμωρίαν καὶ οἱ μάρτυρες καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἰατροί. Νὰ ἰδοῦμεν τότε ποῖος θὰ τολμᾷ νὰ μονομαχήσῃ διὰ ψύλλου πῆδημα. . .

+

Ὁ παρ' ἡμῖν φιλογράφος κ. Γ. Παπουλιάς, τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλα ἔργα ἀνέφερον εὐφῆμως ὁ τύπος, κατασκευάζει τώρα ἐπὶ πλακῶς ἐκ σιλικῆς ἀργύρου ἐν πρωτοτυπώτατον Παιητικὸν Πάνθεον. Ἐπὶ τῆς πλακῶς αὐτῆς διὰ τῆς θαυματουργοῦ τοῦ φιλογραφέως, θὰ περιλάβῃ ποιήματα 154 ποιητῶν ἐλλήνων ζώντων καὶ νεκρῶν, τὴν συλλογὴν δὲ αὐτὴν, διὰ τὴν ὁποῖαν θὰ χρειάζεται μικροσκοπίον, θὰ δωρήσῃ εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας.

+

Ἐκ τοῦ Σκρίπ :

Διάλογος μεταξὺ καθηγητοῦ καὶ μαθητοῦ κατὰ τὸ μάθημα τῆς Ψυχολογίας.

Καθηγητῆς. — Δέν μου λέγεις, τί ἐστὶ ὄρεξις ;
Μαθητῆς (ἀπορῶν). — Νὰ σὰς πῶ, κύριε καθηγητῆ, περὶ ὄρεξεως. . . οὐδεὶς λόγος !